

РЕШЕНИЕ

№ 37373

гр. София, 28.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 20 състав, в
публично заседание на 09.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Стаменка Симеонова, като разгледа дело номер **8893** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на А. М. С. с ЕГН:[ЕИК] и постоянен адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 3, ап. 20, подадена чрез адв. А. Т., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 1434 от 30.06.2026 г., издадена от младши-автоконтролър в отдел „Пътна полиция“ (ОПП) към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която спрямо оспорващия е приложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. з), бб) от ЗДвП – „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца“. В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност, като издадена от некомпетентен орган, при неспазване на законоустановената форма, при съществени нарушения на административнопроцесуалните правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и в нарушение на целта на закона, т.е. на всички основания по чл. 146 от АПК. Твърди се, че жалбоподателят не е реализирал твърдяното ПТП, съответно, че не е напуснал мястото на ПТП и също така, че не е възприел осъществяването на ПТП. Според оспорващия е налице нарушение на формата на акта, което е довело до нарушаване на правото на защита на адресата на ИАА да разбере, в какво се изразява неправомерното му поведение, налагащо издаването на процесната заповед. Счита, че, за да е съставомерно деянието „напускане на местопроизшествие“, е необходимо административният орган да установи и докаже наличието на субективен елемент, а именно, че водачът е възприел настъпването на ПТП и въпреки това умишлено да е напуснал мястото, а в случая в оспорената заповед липсват каквито и да било мотиви в тази насока. Излагат се доводи за недоказаност на

твърдяното нарушение. Според жалбоподател оспорената заповед е издадена при неспазване на принципа на истинност залегнал в чл. 7. ал. 1 от АПК, съгласно който административните актове трябва да се основават на действителни факти, а не на предположения, както и в несъответствие с целта на закона.

В депозираните по делото писмени бележки жалбоподателят поддържа доводите в жалбата си доразвива твърденията за незаконосъобразност на оспорената ЗППАМ. Исква от съда да обяви заповедта за нищожна, а в условията на евентуалност да я отмени като незаконосъобразна. Претендира направените по делото разноски.

Ответникът – младши автоконтрольор при Отдел "Пътна полиция" към Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител юрисконсулт К., в открито съдебно заседание оспорва жалбата. В писмени бележки поддържа, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма и при наличие на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ. Прави искане жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение като прави възражение за прекомерност на претендираните от жалбоподателя разноски.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 20 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С обжалваната ЗППАМ № 1434 от 30.06.2026 г., издадена от младши-автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ (ОПП) към СДВР, спрямо А. М. С. е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. з), бб) от ЗДвП – „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на отговорността, но не повече от 3 месеца“. Заповедта препраща към съставения АУАН Серия АД № 702960 от 30.06.2026 г. срещу оспорващия за това, че виновно е нарушил разпоредбата на чл. 20, ал. 1 и чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. В оспорената ЗППАМ е описано следното нарушение: на 31.05.2026 г., А. М. С. като водач на лек автомобил Форд с табели с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], [улица] не контролира непрекъснато управляваното от него МПС и реализира ПТП с движещия се срещу него лек автомобил М. с рег. [рег.номер на МПС] . След това напуска мястото на произшествието с което е нарушил задълженията си като участник в ПТП. Предвид така посоченото административният орган е приел, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 1, б. з), бб) от ЗДвП за прилагане на принудителна административна мярка: временно отнемане на свидетелство за управление на МПС.

Заповедта е връчена на жалбоподателя на 30.06.2026 г. Същата е оспорена по съдебен ред в законоустановения 14-дневен срок с жалба, подадена на 13.07.2026 г. до Административен съд – София-град.

Изискана е административната преписка и към нея е представен и Акт за установяване на административно нарушение Серия АД № 702960 от 30.06.2026 г., срещу жалбоподателя за това, че на 31.05.2026 г. около 17.00 часа в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]управлява лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] собственост на фирма Форд Мото П. Лизинг, като поради недостатъчен контрол над управляваното МПС реализира ПТП с лек автомобил М. с рег. [рег.номер на МПС] , след което не спира да установи щетите и не уведомява контролните органи на МВР. Посочено е също така, че водачът виновно е нарушил разпоредбата на чл. 20, ал. 1 от ЗДвП, съгласно която водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват и чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, според който водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен, без да създава опасност за движението по пътя, да спре, за да установи какви са

последниците от произшествието.

Към жалбата е представено Становище изх. № 19/06.07.2026 г. от Мото-П. ЕООД, относно извършен оглед на автомобил Ф. В. с рег. [рег.номер на МПС] , в което е посочено, че на 06.07.2026 г. в 11:00 часа е извършен визуален оглед на състоянието на автомобила, от който не са установени никакви уреждания по външните му детайли като брони, калници, врати, панели, стъкла и др. Посочено е и това, че след проверка в базата данни на Мото П. не е установено наличие на активни или приключили сервизни поръчки за автомобила, касаещи ремонти по каросерията или боята му. В заключение е посочено, че автомобилът не е участвал в ПТП с друг автомобил.

Към жалбата са приложени също така Договор от 29.08.2025 г. за отдаване на автомобил на финансов лизинг между жалбоподателя и „Мото-Пфое Лизинг“ ЕООД, поръчка № 2SOV_094730/29.08.2025 и приемо-предавателен протокол към договора и Дигитална сервизна книжка на автомобила.

В открито съдебно заседание като писмени доказателства от страна на жалбоподателя са представени Сертификат за липса на застрахователни събития за периода от 04.09.2025 г. до 03.09.2026 г. относно процесния автомобил Форд Б. с рег. [рег.номер на МПС] и Протокол от извършен визуален оглед и техническо измерване на дебелината на лаково-бояджийското покритие от 05.09.2026 г.

Представените писмени доказателства не са оспорени от ответната страна и са приети по делото. В съдебното производство по искане на жалбоподателя е допуснат и разпитан един свидетел при режим на довеждане - С. А.-С. – съпруга на жалбоподателя, чиито показания съдът кредитира при условията на чл. 172 от ГПК и с оглед на всички други данни събрани по делото, като обективни и безпристрастни. Същата заявява, че на 31.05.2026 г. е пътувала с жалбоподателя в процесния автомобил Форд Б., като през цялото време е имала непрекъсната и ясна видимост към пътното платно и пътната обстановка. Посочва, че живеят в[жк]и обичайният им маршрут към дома е по [улица], по която често има паркирали коли. Заявява, че по пътя към вкъщи не е възприела никакъв инцидент, нищо не ѝ е направило впечатление и не си спомня да са се разминавали с друг автомобил. Свидетелката посочва, че след като са отнели СУМПС на съпруга ѝ са посетили официалния сервиз на лизинговата компания, отдала процесното МПС на лизинг, а в последствие и в специализиран сервиз, където са направени огледи на автомобила. Сочи, че автомобилът е нов и не е преминавал през ремонтни действия откакто е закупен и досега не са завеждани застрахователни щети, тъй като не е имало повод.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена е от надлежна страна, адресат на оспорения административен акт, имаща правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт и в предвидения от закона срок.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена Заповед № 81213-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание чл. 165 от ЗДвП и чл. 33, т. 9 от ЗМВР са определени службите за контрол по ЗДвП. С т. 1. 3 от същата областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по Закона за движението по пътищата. На основание законовата делегация по чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за

прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, 5, б. а) и т. 6 ЗДвП, сред които полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в отдел "Пътна полиция" при СДВР, отдел "Охранителна полиция" при СДВР, секторите "Охранителна полиция" към районните управления при СДВР и отдел "Специализирани полицейски сили" при СДВР.

Процесната заповед е издадена от Н. Б. Г., който съгласно Заповед № 513з-9638/13.09.2024 г. заема длъжността младши автоконтрольор I степен в 01 група "Пътен контрол" на 01 сектор "Пътен контрол и организация на движението" към Отдел "Пътна полиция" при СДВР. Тази длъжност попада в кръга на оправомощените със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. длъжностни лица, поради което съдът приема, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган. Предвид изложеното неоснователни се явяват твърденията на жалбоподателя за нищожност на оспорената заповед.

Заповедта е издадена в предвидената от закона писмена форма и формално съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК – издател, адресат, фактическо и правно основание, разпоредителна част и указания относно реда за обжалване. Не се установяват пороци във формата на акта, които сами по себе си да обосновават неговата отмяна.

Независимо от горното, съдът намира, че при издаване на процесната заповед са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и неправилно приложение на материалния закон.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. з) от ЗДвП законодателят е предвидил възможност за временно отнемане на свидетелството за управление на МПС при наличие на изрично посочените в нормата материалноправни предпоставки, като в подбуква бб) е разписано следното: три месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8. В случая в оспорената ЗППАМ като извършено нарушение е посочено – чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП, според която разпоредба се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок три месеца и с глоба 200 лв. водач, който наруши задълженията си като участник в пътнотранспортно произшествие. В процеса по оспорване на този вид ПАМ, административният орган носи на основание чл. 170, ал. 1 АПК доказателствената тежест при условията на пълно и главно доказване да установи по делото съществуването на фактическите основания, послужили за издаване на акта, както и спазването на законовите изисквания при постановяването му, респ. наличието на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. з), бб) ЗДвП, а именно: първо, че жалбоподателят реално е участвала в ПТП, и второ – че същият не е изпълнил задължението си да спре и да установи последиците от произшествието. В настоящото производство на ответника изрично е указана тази доказателствена тежест с определението за насрочване на делото.

В случая фактическото основание, възприето от административния орган, е че жалбоподателят не контролира непрекъснато управляваното от него МПС и реализира ПТП с движещия се срещу него лек автомобил М. с рег. [рег.номер на МПС], след което напуска мястото на произшествието, с което е нарушил задълженията си като участник в ПТП. Именно тези фактически констатации обуславят приложението на принудителната административна мярка.

По делото обаче не се установяват по безспорен начин релевантните факти, възприети от административния орган. В случая от събраните по делото писмени и гласни доказателства се доказва обратното, а именно, че ПТП с процесния автомобил не е реализирано. Представените в хода на съдебното производство протоколи от оглед на автомобила, удостоверение от застраховател и разпит на свидетел изцяло потвърждават твърденията на жалбоподателя, че върху процесното МПС липсват каквито и да е видими щети от съприкосновение с друг автомобил или ремонтни дейности по външната му част и боята на същото.

В случая, от представената административна преписка се установява, че още в административното производство е съществувал спор относно самия механизъм на настъпване на твърдяното пътнотранспортно произшествие. Жалбоподателят последователно е оспорвал както да е реализирал ПТП, така и да е осъществил вмененото му противоправно поведение. Видно от приложената по делото жалба на С. срещу съставения АУАН, същият изрично е поддържал, че ПТП не е осъществено и е поискал да бъдат събрани допълнителни доказателства относно твърдяното нарушение на ЗДвП с цел изясняване на спорните факти. Възражение е направено и върху самия АУАН. Независимо от това, по делото не се установява административният орган да е извършил действия по допълнително изясняване на спорните факти чрез проверка, оглед или друг способ за събиране на обективни доказателства.

Също така, в преписката не се съдържат доказателства, които сами по себе си и в своята съвкупност да установяват по несъмнен начин настъпването на ПТП именно при механизма, описан в заповедта. От представените документи се установява наличието на АУАН, докладна записка, сведение и възражение, но самото наличие на такива документи не освобождава административния орган от задължението му да докаже материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ. Тук следва да се посочи, че в приложеното по делото Сведение на П. К., послужило като единствено основание за издаване на АУАН Серия АД № 702960 от 30.06.2026 г. срещу оспорващия, има множество задрасквания и поправки, като не става ясно от кого са извършени, кога и поради какви причини, като в случая задраскванията са съществени, а именно „десен калник“ е поправено на „ляв калник“, „дясна броня“ е поправено на „лява броня“, „заден десен калник“ е поправено на „ляв калник“. По силата на чл. 40, ал. 3 от АПК административният орган преценява доказателствената сила на документа, в който има зачерквания, изтривания, добавки между редовете и други външни недостатъци, с оглед на всички обстоятелства и факти, събрани в хода на производството. В случая административният орган не е извършил дължимата преценка на този документ, съответно не е обсъдил поправките и задраскванията и не е посочил кой и при какви условия ги е направил. Въпреки това спорният АУАН е съставен именно въз основа на това сведение. На следващо място следва да се посочи, че АУАН има доказателствена стойност относно удостоверените в него факти до доказване на противното, но не създава необорима презумпция за истинност, още по-малко, когато е подписан от адресата с изрично възражение, че същият не е осъществил ПТП и, че по автомобила му няма щети. В случая по преписката липсват каквито и да било данни за обективно изясняване на случая, с което административният орган е нарушил принцип за обективност, заложен в чл. 7 от АПК и е допуснал съществено нарушение чл. 35 АПК - задължението му за изясняване на фактите преди издаване на акта съгласно.

Отделно от това съдът отчита, че процесната ПАМ е приложена един месец след твърдяното нарушение от 31.05.2026 г., като от преписката не се установява в този период да са били предприети действия за пълно и обективно изясняване на спорната фактическа обстановка. При наличие на изрично оспорване от страна на жалбоподателя относно самото осъществяване на нарушението административният орган е следвало да положи необходимата процесуална активност за събиране и проверка на относимите доказателства, така че фактическите основания на акта да бъдат установени по несъмнен начин. Като е издал заповедта въз основа на едностранчиви и непроверени данни, без да обсъди писмените възражения на С. и без да събере доказателства за твърдяното деяние, административният орган е допуснал съществено нарушение на административнопроизводствените правила, вкл. на принципа за съразмерност по чл. 6 АПК

В случая в мотивите на процесната заповед административният орган е възприел като установен спорен факт – реализиране на ПТП и неизпълнение на задълженията на участник в такова

произшествие – без по делото да са ангажирани достатъчно убедителни обективни доказателства, които да подкрепят този извод. При наличие на спор относно основен факт и при носена от органа доказателствена тежест, последиците от недоказването следва да останат в неговата правна сфера. Ето защо съдът приема, че в настоящия случай ответникът не е изпълнил доказателствената си тежест по чл. 170, ал. 1 АПК да установи по несъмнен начин съществуването на фактическите основания, послужили за прилагане на процесната принудителна административна мярка.

Неустановяването по несъмнен начин на релевантните факти води и до неправилно приложение на материалния закон. За законосъобразното прилагане на ПАМ по чл. 171 ЗДвП е необходимо не само формално позоваване на законовата разпоредба, но и доказано наличие на фактическите предпоставки, визирани в нея. След като по делото не е доказано, че жалбоподателят е осъществил противоправното поведение, описано в заповедта, материалноправното основание за прилагане на мярката се явява недоказано.

С оглед изложеното съдът приема, че оспорената заповед е незаконосъобразна, тъй като е издадена при неизяснена фактическа обстановка, при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон. Следователно са налице отменителните основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 АПК.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени претендираните и доказани по делото разноски в общ размер на 505, 11 евро, от които внесена държавна такса в размер на 5,11 евро и адвокатско възнаграждение в размер на 500,00 евро платено в брой, съгласно представен Договор за правна защита и съдействие. Съдът намира възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение за неоснователно, с оглед фактическа и правна сложност на делото, както и процесуалната активност на процесуалния представител на жалбоподателя, поради което същото не следва да бъде редуцирано.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 20-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 1434 от 30.06.2026 г., издадена от младши-автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на А. М. С. с ЕГН:[ЕИК] и постоянен адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 3, ап. 20, разноски по делото в размер на 505, 11 евро (петстотин и пет евро и единадесет евроцента).

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изречение второ ЗДвП.

Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ: